

RÓMAI LEVÉL

3. KAZETTA

**A Derek Prince Ministries,
Amely hirdeti Isten ihletett Igéjét
A föld végső határáig,
Hogy elérje és tanítsa azokat, akikhez még nem jutott el az Ige.**

Derek Prince a világ egyik legelismertebb bibliatanítója napjainkban. Feleségével Ruth-szal az egész világon utazik, és megosztja másokkal Isten Igéjéről kapott látását. Imádkozik a betegekért, és beszél a világ eseményeivel kapcsolatos próféta látásairól, az Ige fényében. Rádióműsorai a világ népességének feléhez eljutnak fordításokban, hallhatók például oroszul, spanyolul és kínaiul. Derek Prince több mint harminc könyvnek a szerzője, amelyeket csaknem negyven nyelvre lefordítottak. A "Global Outreach Program" keretében könyveket és kazettákat küld keresztény vezetőknek a harmadik világ országaiba, a kommunista országokba és a Távols-Keletre. Itt a Derek Prince Ministries.

A mostani alkalmon folytatjuk a Római levél 2. részének tanulmányozását. Foglalkoztunk Isten ítéleteinek alapelveivel, láttuk ezeknek az alkalmazását, és azt is fel kellett ismernünk, hogy Isten ítéleteinek vannak olyan vonatkozásai, amelyeket nem ismerhetünk meg. Az ő ítéletei kikutathatatlanok. Azt hiszem, hogy mi, akik megtapasztaltuk Isten irgalmát a saját életünkben, tudjuk, hogy Isten mindig irgalmat gyakorol, ha ezt megteheti. Tehát bízunk kell benne. Most megvizsgáljuk a lelkiismeret kérdését. Ez egy elég nehéz témakör. Szeretném leszögezni, hogy Pál írásaiból sok mindent nem könnyű megérteni vagy értelmezni. De nem is mondta senki, hogy ez könnyű. Most keressük meg a 2. fejezetet, és olvassuk el a 13-15. verset, aztán a 26. és a 27. verset, amelyek együttesen bemutatják, hogy Isten hogyan bánik azokkal az emberekkel, akik nem kaptak kijelentést róla az igében, akár a törvényen keresztül, akár későbbi írások alapján. Tehát 13-15. vers. *„Hiszen nem a törvény hallgatói igazak Isten előtt, hanem a törvény megtartói fognak megigazulni.”* Szeretnék itt rámutatni arra, bármilyen fordítást is használtok, hogy a „törvény” kétszer szerepel ebben a versben, és mindkét helyen határozott névelővel. **A** törvény. Ez rendszeresen így szerepel a levél további részében is. Ezt meg kell értenetek. Pál Mózes törvényét a törvény nagy mintájának, a tökéletes törvénynek, az Istentől kapott törvénynek tekinti. De amit mond, az a törvények más formáira is vonatkozik. Tehát ezt mondja: a törvény, aztán ezt mondja: törvény. Hadd magyarázzam ezt meg. Két lehetséges útja van a megigazulás elnyerésének. Az egyik a szabályok betartása, a másik pedig az, hogy hit által bízunk Istenben. Minden ember természetes ösztöne, hogy amikor szembetalálja magát a megigazulás kérdésével, azonnal szabályok betartásában kezd el gondolkodni. Emlékszem, amikor a Brit Hadseregben találkoztam az Úrral, utána még négy és fél évet eltöltöttem a seregben keresztényként. És amikor beszéltem katonatársaimnak az Úrról és az üdvösségről, szinte mindig ugyanúgy reagáltak. Felsorolták nekem azokat a szabályokat, amelyek szerint éltek. Mindenkinek volt egy ilyen listája, amelyhez az életét szabta. Nem követek el házasságtörést, nem vagyok részeges, nem teszem ezt és ezt. Ezt volt az azonnali, ösztönös reakciójuk. Minden ember esetében teljesen természetes, hogy amikor felmerül a megigazulás kérdése, azonnal szabályok betartásában kezd el gondolkodni. Amit Pál mond, az nemcsak Mózes törvényére vonatkozik, hanem mindenféle szabályrendszerre, amely által az emberek megpróbálják elérni a megigazulást. De a megigazulást semmiféle szabályrendszer betartásával nem lehet elérni. Érdekes most rátok nézni. Tudtam, hogy ez lesz. Egyszer, a közelmúltban, hatalmas tömeg előtt beszéltem, és oda se figyelve, szinte fel sem fogtam, hogy mi lesz a hatása annak, amit mondok, ezt mondtam: a kereszténység

természetesen nem egy sor szabály betartásából áll. Ha azt mondom nekik, hogy nincs Isten, attól sem döbbennek meg ennyire. De ez a helyzet, a kereszténység természetesen nem egy sor szabály betartásából áll, nem igazulhatunk meg Isten előtt szabályok betartásával. Persze a szabályoknak is megvan a helyük az életünkben, erről majd később beszélek.

Pál tehát ezt mondja: Nem azok az emberek igazulnak meg, akik hallgatják a törvényt, legyen az Mózes törvénye, vagy bármilyen más törvény, hanem azok, akik alkalmazzák azt. Figyeljétek meg: nem a hallgatók igazak, hanem azok igazulnak meg, akik betartják a törvényt. Nem azt mondja, hogy igazakká válnak, hanem azt, hogy Isten igazságot tulajdonít nekik. Csak akkor lehetünk igazak, ha Isten megigazít minket. Pál így folytatja, és most a lelkiismeret kérdésével foglalkozik, ami nagyon fontos. 14. vers. *„Mert amikor a pogányok, akik nem ismerik a törvényt, ösztönösen vagy természetes módon cselekszik azt, amit a törvény követel, akkor ezek a törvény nélküliek önmaguknak szabnak törvényt.”* Nem kaptak közvetlen kijelentést Isten törvényéről, de van bennük valami, ami megteszi értük azt, amit a törvény megtenne. Pál így folytatja: *„Ezzel azt bizonyítják, hogy a törvény cselekedete be van írva a szívükbe.”* Az angol fordítás ezt nem adja vissza, de ami be van írva a szívükbe, az nem a törvény, hanem a törvény cselekedetei. Valamennyiünkben, valahol el van rejtve valami, ami úgy működik, mint egy törvény, és ugyanannak az eredménynek az elérésére törekszik, mint ami a törvénynek is a célja. Nem az a cél, hogy igazak legyünk, hanem az, hogy elvigyen minket arra a pontra, ahol meglátjuk, hogy szükségünk van Isten irgalmára ahhoz, hogy megigazulhassunk. A kettő teljesen más. Aztán beszél a lelkiismeretről, szerintem ez az a funkció az emberben, ami ezt létrehozza. A lelkiismeretünk megmondja, ha nem mondtunk igazat. Utána Pál felrajzol elének egyfajta bíróságot, ami ott van bennünk. Az egyik fél ezt mondja: ez a mondat hazugság volt, nem mondtál igazat. A másik ezt mondja: nem, nem volt hazugság, csak egy kis túlzás. Pál erről a bírósági tárgyalásról beszél, amely bennünk folyik. Hányan tudjátok, hogy ez valóban így van? Hányan tapasztaljátok ezt meg magatokban? Erről beszél Pál. Ezt mondja: ezt teszi bennünk a lelkiismeret, ugyanazt teszi, mint amit a törvény tesz. Nem igazít meg minket, csak megmutatja, hogy szükségünk van Isten irgalmára. Ez a törvény cselekedete: megmutatja, hogy szükségünk van Isten irgalmára.

Van itt néhány megválaszolatlan kérdés, egy egész alkalmat szeretnék szentelni annak a kérdésnek, hogy miért adta Isten a törvényt. Egy kicsit még várnotok kell erre. Tehát itt van egy pogány. Valaki, aki egyáltalán nem tud semmit Istenről. De van benne valami, ami figyelemmel kíséri a viselkedését. Megfigyeltem ezt primitív népeknél, vagy olyan embereknél, akik nem tudtak Istenről: az egyik olyan terület, amelyre gyakran nagyon fogékonyak, az a hazugság. És a lelkiismeretük gyakran meggyőzi az embereket arról, hogy nem mondtak igazat. Ez nem volt igaz. Egy másik ilyen terület az, ha nem megfelelő viselkedést tanúsítanak a saját családjukkal szemben. Ez is egy olyan terület, amelyen a primitív népeket gyakran meggyőzi Isten, mert a legtöbben mély felelősséget éreznek a közvetlen hozzátartozóik iránt. Sokkal felelősségteljesebbek, mint sok mai amerikai ember. A lelkiismeret tehát többféle módon is megnyilvánulhat. Pál felvázol egyfajta törvénytiszteletet, amely a lelkiismeretünkben van. A lelkiismeret az ügyész, és vannak bennünk gondolatok, amelyek azt mondják, hogy ez igaz, vagy azt, hogy ez azért nem egészen így volt, de azért nem is volt hazugság. Szerintetek mi a különbség, ha valami nem egészen hazugság vagy ha hazugság? De valamennyien arra törekszünk, hogy igazoljuk magunkat, akár saját magunk előtt is. Megfigyeltétek ezt? Pál tehát felvázolja ezt a rendkívül eleven képet erről a belső törvénytiszteletről, ami ott van bennünk, és ezt mondja: azoknak az embereknek, akik nem kapták meg a törvényt, vagy nincs semmilyen törvényük, lehet lelkiismeretük, amely ugyanazt a hatást éri el, mint a törvény. Nem az a cél, hogy megigazuljanak, ezt nem tudom

eléggé kihangsúlyozni, hanem az a cél, hogy megmutassa nekik, hogy szükségük van Isten irgalmára.

Akkor most nézzük meg a 26. és a 27. verset. *„Ha pedig a körülméletlen ember, a nem vallásos ember, megtartja a törvény követelését, nem tekinti-e Isten a körülméletlenségét körülméletlenségnek?”* Az a szó, amelyet itt követelésnek fordítottak, nagyon fontos szó, amely még többször is elő fog fordulni ebben sorozatban. A velünk szemben támasztott igényekre adott megfelelő válaszra, reagálásra vonatkozik. Közvetlenül kapcsolódik az „igaz” szóhoz. Hadd mondjam el görögül, hogy láthassátok a hasonlóságot. Az „igaz” szó görögül „decaios”, a követelés pedig „decaiomer”, ez a legitim követelésekre adott megfelelő reagálás. Tehát hadd fordítsam így: Ha pedig a körülméletlen ember megfelelő módon reagál a legitim követelésekre, akkor körülméletlenségét Isten körülméletlenségnek fogja tekinteni. *„Még a származása szerint körülméletlen ember is, aki betölti a törvényt, el fog ítélni téged, itt most zsidókhhoz beszél, azért, mert az Írás és a körülméletlés ellenére törvényszegő vagy.”* Pál tehát ezt mondja: nem a rituálék, a formák vagy a ceremóniák külsődleges betartása számít, hanem a szív belső reagálása határozza meg, Isten hogyan fog rád nézni. És nagyon helyesen mondja. Ezt mondja: a vallásos emberek sok esetben helytelenül reagálnak, míg a nem vallásosak gyakran megfelelő választ adnak. Kicsit félek erről beszélni, mert senkit sem akarok megbántani, de sok idővel ezelőtt, szolgálatom első napjaiban, a vőm, aki a szolgálat igazgatója, keresett valakit egy feladat ellátására, azt hiszem, csomagolásról volt szó. Ezt mondta: találtam egy céget, bocsássatok meg ezért már előre, de mentegetőzve hozzátette: De ők nem keresztények. Én csak ennyit mondtam: Hála Istennek! Hányan tudjátok, hogy Jézus nagyon szereti, ha a könyvesboltok kifizetik a számláikat? Értitek, miről beszélek? Nem csak a vallásos beszédű csepegő emberek szállíthatják le a könyveket. Istent azok az emberek érdeklik, akik leszállítják a könyveket, nem azok, akik csak beszélnek.

Akkor menjünk tovább. A 17-25. versben Pál zsidó honfitársainak ír. Több konkrét példát is felhoz arról ahogyan a törvényt megsértik, vagy ahogyan büszkélkednek a törvénnyel. Ezt mondja: *„Ha pedig te zsidónak nevezed magad, aki a törvényre hagyatkozol és az Istennel dicsekszel...”* Senkit sem akarok megbántani, de azt kell mondanom, hogy ha Izraelben élsz, ez semmit sem változott, az elmúlt 19 évszázad semmit sem változtatott ezen a helyzeten. Ma is pontosan az a helyzet, mint amit Pál leírt. Nagyon meg kell fontolnom, mit mondok, de évekkal ezelőtt, amikor Jeruzsálemben éltünk, megrendeltük néhány bútordarab elkészítését egy zsidó asztalos cégnél, mert jónevű cég volt a szakmában a zsidók között, és azok az emberek, akiknél megrendeltük ezeket a székeket, le is szállították. Mivel udvarias akartam lenni, megkínáltam őket kávéval. Ezt felelték: Nem, mi nem ihatunk a te házában. Rá kellett jönnöm, hogy nem ismerem eléggé az ortodox júdaizmus elveit: ők nem ehetnek nem kóser házában. Az én házam nem volt kóser, nem ehetek és nem ihattak a házában, mert ez beszennyezte volna őket. De a gond az volt, hogy becsaptak engem a székekkel. Állítom, hogy a Biblia a leginkább naprakész könyv. Ezzel persze nem azt akarom mondani, hogy csak a zsidók viselkedhetnek így. Hányan tudtátok ezt?

Menjünk tovább. 18. vers. *„Ismered az ő akaratát, és meg tudod ítélni, mi a helyes.”* Egy jobb fordítás szerint különbséget tudsz tenni a dolgok között. Tudod, mi a kóser, és mi nem kóser, és hidd el nekem, hogy ezek a szabályok nagyon bonyolultak. Szükséged van egy jogász és egy ügyvéd gondolkodására, ha teljesen biztos akarsz lenni abban, hogy helyesen cselekedtél. Ruth korábban sok éven keresztül zsidóként élt, és még ma is zsidó, és amikor otthonában felmerült a kóser ételek elkészítésének kérdése, kész volt mindent megtenni ennek érdekében, de rá kellett jönnie, hogy ehhez két mosogatóra van szüksége. Az egyik a húsos tányéroknak, a másik pedig a tejes edényeknek. Nem tudom, ez mennyire tűnik

gazdaságosnak a nem vallásos gondolkodású emberek számára, akik ezt mondják: ennyire azért nem kellene elmenni. De ez egy meglehetősen jellemző helyzet, sok apró részletre oda kell figyelni a mosogatás kapcsán. Menjünk tovább. „*És meg tudod ítélni, mi a helyes, felismered az apró részleteket, mert megtanultad a törvényből, és meg vagy győződve arról is, hogy te a vakok vezetője vagy, meg a sötétben járók világossága, az oktanok nevelője és a kiskorúak tanítója, mivel tied a törvényben az ismeret és az igazság teljessége.*” Hogyan lehetne egyetlen szóval jellemezni ezt az embert? Nem hallom. Büszkeség, úgy van. Arrogancia. Meggyőződésem, hogy a vallásos gondolkodás a büszkeség legjobb táptalaja. Azok, akik sok ismerettel rendelkeznek, ki vannak téve a büszkeség veszélyének. Nagyon kell vigyáznunk. „*Ha tehát mást tanítasz, magadat nem tanítod?*” Testvéreim, szeretnék feltenni egy kérdést. Nem gondoljátok, hogy ma a világ ugyanezt kérdezi az egyháztól? Nem gondoljátok, hogy pontosan ugyanez vonatkozik ránk is, akik keresztényeknek nevezzük magunkat? Most szerepcsere történt. A világ ma is elítéli a zsidókat különféle okok miatt, de ennek ellenére a világ figyelme a világnak ebben a részében ránk irányul, akik keresztényeknek nevezzük magunkat, mert ugyanazt tesszük, amiről azt mondjuk másoknak, hogy azt nem szabad tenni. Így van? Az elmúlt évben, csak megemlítem, Ruth-szal világ körüli utat tettünk. Ausztráliából elutaztunk Pápua-Új Guineára, onnan Malájziába, aztán Szingapúrba, aztán Indonéziába. Bárhol jártunk, az újságok tele voltak azokkal a botrányokkal, amelyek a televíziós szolgálatok körül történtek. Minden nap erről szóltak a szalagcímek. Ennél sokkal fontosabb hírek soha nem kerültek be a szalagcímekbe, de az egész világ tud arról, amit az amerikai egyház tesz. Látjátok, miről beszél Pál? Szeretném, ha megértenétek, mennyire aktuális az, amit ír. Nem valami múltbeli kérdés, vagy valami vallásos elmélet, hanem a valóság. Csak oda kell tennünk magunkat azoknak az embereknek a helyére, akikhez Pál beszél, és fel kell tennünk a kérdést: Szólhat-e ez hozzánk, ma élő emberekhez?

22. vers, térjünk vissza ide. „*Ha tehát mást tanítasz, magadat nem tanítod? Aki hirdeted, hogy ne lopj, lopsz? Aki azt mondod, hogy ne paráználkoddj, paráználkodsz?*” Azt kell mondanom, később még konkrétabban foglalkozunk ezzel, ha valaki tiltó szabályok szerint él, az nagyon kiszolgáltatottá válik a tiltott cselekedetek elkövetésére. Erre még visszatérünk. De tegyük fel, hogy van egy ötéves kislányod. Az egyik este elmegy otthonról, amikor hazatérsz, azt látod, hogy kihúzgálta az anyuci összes fiókját, szétszórta a zsebkendőket, a fehérneműket és mindent, és remekül szórakozott. Kissé megdorgálok: ezt nem lett volna szabad megtenni. Aztán egy hét múlva megint el kell menned otthonról, és ezt mondod a kislánynak: Figyelj, nem nyúlhatsz hozzá a fiókokhoz. Még a közelükbe sem mehetsz. Szerinted mire tud gondolni ilyenkor ez a kislány? Csak egy valamire. Alig várja, hogy kihúzhassa a fiókokat. Értitek? Ha ez igaz, akkor a vallásban is igaz. Ha valami ellen prédikálunk, akkor felkeltjük az emberekben a vágyat, hogy megtegyék azt. Emlékszem, amikor tinédzser voltam, nem volt otthon túl sok korlátozás, másokhoz képest, de amit nem volt szabad megtennem, azt mindig meg akartam tenni. Tehát megint nagyon kell vigyáznom, mit mondok. De azt állítom, hogy Pálnak ez az állítása egy az egyben ugyanúgy igaz a ma Izraelben élő emberekre, mint ahogyan 19 évszázaddal ezelőtt igaz volt. A Biblia rendkívül pontos és aktuális. „*Aki utálod a bálványokat, templomrabló vagy?*” Be kell ismernem, hogy nem vagyok egészen biztos abban, hogy miért mondta ezt Pál. De hadd mutassak nektek valamit Malakiás prófétánál, ami talán megmagyarázhatja ezt a kijelentést. Malakiás, 3. rész. Ebben a könyvben Isten számon kéri a zsidókon a törvény 14 évszázadát. Nem 14, legyen inkább 12 évszázad. Ezt az üzenetet adja át Malakiás. Malakiás 3:7. „*Atyáitok idejétől fogva eltértetek rendeléseimtől és nem tartottátok meg azokat. Térjetez hozzám és én is hozzátok térek, azt mondja a Seregeknek Ura. De ti ezt mondjátok: Miben térjünk meg?*” Mit kellene tennünk? Utána Isten ezt mondja: „*Hát megrabolhatja-e az ember Istent? Ti mégis megraboltok engem. Ti ezt kérdezitek: Mivel*

rabolunk meg téged? A tizeddel és az áldozni valóval.” Itt Isten kifejezetten azzal vádolja meg Izraelt, hogy megrabolja a szent dolgokat. Valószínűleg erre gondolhatott Pál, de ebben nem vagyok biztos. Ezt mondja: te, aki arra tanítasz másokat, hogy ne lopjon, te meglopod Istent? El lehet ezt mondani a mai keresztényekről? Vannak olyanok, akik meglopják Istent? Vannak olyanok, akik ráteszik a kezüket arra, ami Istent illeti meg? Nem hiszem, hogy a tizedfizetés ugyanúgy vonatkozna a keresztényekre, mint ahogyan Mózes törvénye alatt érvényes volt, de azt viszont hiszem, hogy a tized Istené. Ha elveszed Isten részét, akkor mit csinálsz? Lopsz, úgy van. És Istentől lopni sokkal súlyosabb dolog, mint embertársainktól lopni.

Folytassuk azzal, hogy Isten hogyan viszonyul a külsődleges rendelkezésekhez. Úgy gondolom, hogy ezzel már elég sokat foglalkoztunk, de ismét nézzünk bele egy kicsit. A 28. és a 29. versben. *„Mert nem az a zsidó, aki a külsőségek szerint zsidó, és a körülmetélkedés sem a test körülmetélését jelenti, hanem az a zsidó, aki a szívében zsidó, és az igazi körülmetélkedés a szív körülmetélése a Szellem, vagyis a Szent Szellem által, nem pedig a betű szerint körülmetélve. Dicséretet pedig nem emberektől, hanem Istentől kap.”* Pál ezt mondja: valójában nem az számít, amit külsődlegesen teszel. Az számít, hogy szívedben hogyan viszonyulsz Istenhez. Tudjátok, hogy a „zsidó” szó a „jehuda” vagy „júda” szóból származik, a „jehuda” jelentése pedig dicséret. Tehát Pál ezt mondja: csak akkor vagy igazi zsidó, igazi jehudi, ahogyan héberül mondjuk, ha Istentől kapsz dicséretet annak alapján, hogy milyen vagy a szívedben, nem a külsődleges rendelkezések betartása alapján. Úgy gondolom, hogy valamire feltétlenül rá kell mutatnom. Ahogyan én értem, persze nem kell ezzel feltétlenül egyetértened. De szerintem Pál nem azt mondja ezekben az igeversekben, hogy mindenki, aki hisz Istenben, az zsidó. Már találkoztam ezzel a magyarázattal. Én ezt nem hiszem. Mi a Krisztus testének tagjai vagyunk, amelyben zsidók és nem zsidók közösen alkotnak egyetlen testet. De attól, hogy valaki keresztény, még nem lesz zsidó. El tudjátok ezt fogadni? Ez nagyon fontos, mert él ma egy olyan tanítás, hogy valamennyien zsidók vagyunk, és minden, amit a Biblia a zsidókról és a zsidóknak mond, ránk vonatkozik. Pál itt nem növeli azoknak az embereknek a számát, akik zsidóknak nevezhetik magukat, hanem ezt a jogcímet azokra korlátozza, akik teljesítik a belső feltételeket.

Ez nagyon fontos, mert Isten szemében nagyon-nagyon fontos a zsidók felé tanúsított hozzáállásunk. Keressünk meg egy hasonló igeszakaszt a Római levél 9. fejezetében. Amint korábban már mondtam, ez a rész Isten választásaival foglalkozik. Pál a zsidók által elkövetett sok hűtlenségről beszél. Ezt nagy fájdalommal mondja, aztán ezt mondja a 9. rész 6. versében: *„De ezt nem úgy értem, mintha Isten ígéje erejét veszítette volna. Mert nem tartoznak mind Izraelhez, akik Izraeltől származnak.”* Itt sem azt mondja, hogy vannak olyan emberek, akik nem Izraeltől származnak, mégis zsidók, hanem azt mondja, hogy vannak, akik származás szerint zsidók, mégsem azok. Értitek? Bonyolult kérdés, de próbáljátok megérteni. Melyek a feltételek? *„És nem mindnyájan Ábrahám gyermekei, akik az ő utódai, hanem amint meg van írva: A te utódotat Izsákban fogom elhívni. Vagyis nem a leszármazás szerinti utódok az Isten gyermekei, hanem az ígéret gyermekei számítanak az ő utódainak.”* Tehát a legfontosabb feltétele annak, hogy Isten elfogadjon valakit igazi zsidónak, vagy igazi Izraelnek, az nem a külsődleges rendelkezések betartása, hanem Isten ígéretének elfogadása hit által. Nem kell megkeresnetek, de ugyanezt olvashatjuk a Galáciai levél 6. részében is, illetve oda is lapozhattok, elnézést, egy pillanatra. Galáciai levél 6. rész. 15. és 16. vers. Itt is ugyanezt az alapelvet találjuk: nem a külső számít, hanem a belső. *„Mert a Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem számít, sem pedig a körülmetéletlenség, hanem az új teremtés.”* Isten szemében csak az számít, ami benned történik. *„Békesség és irgalmasság mindazoknak, akik e szabály szerint élnek, és az Isten Izraelének.”* Tehát vannak pogányok és vannak zsidók, aki ezen szabály szerint jár, az új teremtés, azok a pogányok, akik újjászülettek a

Jézusba vetett hit által, átmentek ezen a belső átváltozáson, amely az új életből fakad. Aztán hozzáteszi: és az Isten Izraelnek. Ki tehát Isten Izraele? A keresztények általában az egyházra alkalmazzák ezt a kifejezést. De ez szerintem nem helyénvaló. Az Isten Izraele Izraelnek arra a részére vonatkozik, amely elfogadta az ígéretet, elismerte a Messiást, és belépett az Új Szövetség áldásaiba. Pál tehát beszél itt pogány hívőkről, akik ezen szabály szerint járnak, és beszél zsidó hívőkről mint Isten Izraeléről. Ez azonban csak kivételes. Azt hiszem, hogy az Újszövetségben csak három ilyen hely van: Római levél 2. rész, Római levél 9. rész, és Galáciai levél 6. rész, ahol Pál a „zsidó” vagy az „Izrael” szó jelentését az igazi hívőkre korlátozza. Az Újszövetség többi részében a „zsidó” szó alapvetően mindazokra vonatkozik, akik megfeleltek annak a feltételnek, hogy Ábrahám, Izsák és Jákob leszármazottai. De itt Pál rámutat arra, hogy nem a külső számít, hanem a belső. Beszéljünk keresztény terminológiával. Nem az a tény számít, hogy bementél. Az a kérdés, hogy mi történt benned. Isten a szíveket nézi, ez a fontos kérdés. El kell nektek mondanom, hogy amikor vallásos emberekkel foglalkozom, ők soha nem szeretik ezt az igazságot. Sem hitvalló keresztények, sem pedig a zsidók nem szeretik. De ez az igazság. És erről nem szabad megfeledkeznünk.

Az előző alkalom során a vallásos emberek bűneivel foglalkoztunk, a zsidókat Pál csak példaként hozta fel. De nem ők jelentik az egyetlen példát. Utána rámutattam arra, hogy mindaz, ami a zsidókra igaz volt az első században, az ugyanúgy igaz a huszadik században élő keresztényekre. Nem szabad tehát úgy olvasnunk ezeket az igeverseket, mint amelyek ránk már nem vonatkoznak, hanem meg kell látnunk, hogyan vonatkoznak ránk. Az előző alkalom során megvizsgáltuk Isten ítéletének öt alapelvét, amelyet most gyorsan összefoglalok. Először is: Isten igazság szerint ítél, az ő szava igazságának alapján. Másodszor: a cselekedeteinkre épül, arra, amit teszünk. Harmadszor: Istennél nincs részrehajlás, senkinek a személyére nem tekint. Negyedszer: Isten a rendelkezésünkre álló világosság alapján ítél meg minket. Minél nagyobb világosságot kaptunk, annál szigorúbb az ítélet. És ötödször: az ítélet nem egyszerűen a külsődleges cselekedetekre épül, hanem a szív belső mozgatórugóira és szándékaira. Aztán Pál egyetlen általános kategóriában összefoglalja, kit fogad el és kit utasít el Isten, és ez a kategória az összes korra és minden fajra kiterjed. Isten azokat fogadja el, akik türelemmel, kitartással, jót cselekedve keresik a dicsőséget, a tisztességet és a halhatatlanságot. A „tenni” szó a cselekedetekre utal, a „törekvés” pedig a hitre utal. Tehát az ige a cselekvő hitről beszél, ezt keresi Isten. Aztán Pál kifejti, mi a különbség a külsődleges rendelkezések és Isten belső megtapasztalásának valósága között. Rámutat, és felhoz különféle példákat arra nézve, hogy Isten nem fogadja el a külsődleges rendelkezéseket, ceremóniákat vagy jogokat, mint amelyeknek alapján igaznak minősítené az embert.

Most továbblépünk a 3. fejezetre, de folytatjuk ugyanezt a témát: a jó ismerete, Isten törvényének ismerete önmagában nem igazít meg minket, éppen ellenkezőleg: növeli a felelősségünket. A 3. rész első verseiben Pál ismét alkalmazza ezt az alapelvet a saját zsidó népére. Ezt mondja: „*Mi akkor a zsidó előnye, vagy mi a körülmetélkedés haszna?*” Feltehetitek a kérdést: ha a körülmetélkedés nem tesz minket elfogadhatóvá Isten előtt, akkor miért kell gyakorolni, miért írta elő Isten ezeket a rendelkezéseket a zsidók számára? Mi ennek az előnye? Azt mondja, hogy nagyon nagy előnyei vannak. „*Minden szempontból sok. Elsősorban az, hogy Isten rájuk bízta igéit.*” A zsidókra. Rá kell mutatnom arra, hogy ma a keresztények Isten rendelkezéseinek letéteményesei. Ők azok, akik hozzáférnek Isten teljes igéjéhez. És mi van akkor, ha egyesek nem hittek? Jobb úgy fogalmazni, hogy hűtlenek

voltak. Az ő hitetlenségük, vagy hűtlenségük nem szünteti meg Isten hűségét. Már az elején rámutattam arra, hogy a „hit” szó nemcsak arra vonatkozik, amit intellektuálisan hiszünk, hanem az Isten iránti személyes elkötelezettségünkre is vonatkozik. Ezért az itt szereplő „hitetlenség” helyett jobb a „hűtlenség” szót használni. A zsidók, illetve a zsidók egy részének hűtlensége nem szüntette meg Isten hűségét. Isten akkor is hűséges maradt, amikor Izrael hűtlenné vált. Ezt mondja Pál. Ezt mondja: „*Az ő hűtlenségük megszünteti Isten hűségét?*” A következő szavak ebben a fordításban így hangzanak: Soha ne legyen így! A régi King James verzióban ez áll, mi is? Isten őrizz! Pál megint zsidó módon gondolkodik. Ez egy tipikus zsidó kifejezés. Halila. Nem vagyok biztos, mi lenne a legmegfelelőbb fordítás, de azt hiszem az, hogy távol legyen. Hogy is gondolhattok ilyesmire? Tehát mostantól kezdve, amikor ezt a szót olvassuk: halila, ezt fogom mondani: távol legyen. Isten neve nincs benne ebben a szóban, csak ennyit jelent: ez elképzelhetetlen, hogy merészeltek ilyesmit felvetni? Tehát mondjuk azt, hogy távol legyen. „*Sőt ezt kell mondanunk: igaz az Isten, az emberek pedig valamennyien hazugok, amint meg van írva: Igaznak kell bizonyulnod beszédeidben, és győződnöd kell, amikor perelnek veled.*” Ez az 51. zsoltárból vett idézet, ez a zsoltár Dávid hatalmas megtérő imádsága, miután gyilkosságot és házasságtörést követett el. Ezek a szavak állnak korábban: ellened és csak ellened vétkeztem, és teelőtted követtem el ezt a gonoszságot. Ezek nagyon meglepő szavak, mert Dávid megölt egy férfit és elvette a feleségét. Ezt mondanánk: vétkezett a férfi ellen, és vétkezett a felesége ellen. De rettenetes gyötrelmének percében Dávid ezt mondja: ellened és csak ellened vétkeztem, és teelőtted követtem el ezt a gonoszságot. És eljön az a pont, ahova csak a Szent Szellem tud elvinni minket, amikor megértjük: attól függetlenül, hogy a bűneink és a gonosztetteink milyen nagy hatást gyakorolnak másokra, ebben az a szörnyű, amilyen hatást Istenre gyakorol. Azt hiszem, Charles Finney határozta meg így az igazi megtérést. Ezt mondta: Ha csak azt nézzük, hogy a tetteink milyen hatást gyakorolnak másokra, akkor még nem jutottunk el az igazi megtérésre. Az igazi megtérés azt jelenti, hogy meglátjuk: mit követtünk el bűnünkkel Isten ellen. És azt kell mondanom, hogy a mai egyházban nagyon kevés az igazi megtérés. Szerintem nyilvánvalóak ennek következményei. Dávid tehát meglátta ezt a szörnyű belső kijelentést arról, hogy bűne hogyan érintette a mindenható Istent. Meglátta azt a gyötrelmet, amelyet Istennek okozott, ő, az a férfi, akit Isten királynak kiválasztott, elárulta Istent, visszaélt a bizalmával. Aztán ezt mondja, mindennek fényében: Istenem, amit te mondasz, az mind igaz. És ha perbe szállsz velünk, a te igazságod diadalmaskodik.

Szerintem nagyon fontos, hogy valamilyen úton-módon eljussunk erre a helyre. Amit Isten mond, az mind helyes. Amit mond, az mindig igaz. Ő soha nem téved. Hányszor támad fel bennünk az a kísértés, hogy Isten nem igazán helyesen cselekedett ebben a helyzetben? Istenem, én nem vagyok igazán biztos abban, hogy bízhatom abban, ahogyan ezt a helyzetet kezeled. És a Szent Szellemnek a kezébe kell vennie minket, hogy elvigyen a megfelelő pontra. Emlékszem, hogy egy napon, nem tudom, melyik fordításban, a Jelenések 4:11-et olvastam. A régi King James-ben ez áll: a te tetszésedre lett minden teremtvé. De ez a fordítás lényegében ezt mondta, nem tudom szó szerint idézni: azért lettek ilyenek teremtvé, mert te így akartad őket megteremteni. Ez kijelentésként hatott a számomra, nem biztos, hogy meg tudom osztani veletek. Az a legjobb ok, bármiről is van szó, hogy Isten akarta így. Nem létezhet ennél magasabbrendű ok. Így akarta Isten. Ezek a szavak nagyon egyszerűek, de el kell jutnunk arra a pontra, ahol meghajolunk Isten előtt, az ő ítélete, az ő útjai, akarata előtt, és ezt mondjuk: Isten, amit te mondasz és teszel, az tökéletes. Eszembe jutnak Mózes Izraelhez intézett szavai. Az ő útja tökéletes, és minden munkája jogosság. Isten soha nem követett el jogtalanságot. Remélem, hogy a Római levél tanulmányozásának eredményeként új képet kaptok Isten tökéletes igazságáról. Ennek érdekében meg kell aláznunk magunkat. Lehetséges, hogy nem követtük el azokat a bűnöket, amelyeket Dávid elkövetett, de

valamennyiünkben vannak olyan dolgok, amelyek szörnyűek Isten szemében. Azt hiszem, Finney-nek igaza van: el kell jutnunk arra a helyre, ahol a Szent Szellem kijelentése alapján meglátjuk, hogy bűneinkkel mit követtünk el Isten ellen. Istennek néha nehéz úton kell minket vezetnie, de erről a helyről beszél itt Pál, ebben a szakaszban.

Aztán továbbmegy, és most és rendszeresen a Római levélben Pál elképzeli egy ellenvetést tanítása ellen. Megfogalmazza az ellenvetést, majd meg is válaszolja. Ez is egy tipikus zsidó gondolkodásmód. A Talmud módján gondolkodik: javaslatok és ellenvetések, ezért van olyan sok kiváló jogász a zsidók között, mert a zsidó gondolkodás háttérében ott áll a dolgok kiegyensúlyozására való törekvés. Egy másik jellegzetesség, hogy ha a zsidóknak feltesztek egy kérdést, akkor általában kérdéssel válaszolnak. Megfigyelték már ezt? Ha tanulmányozzátok Jézus tanításait, akkor láthatjátok, hogy igazi zsidó volt. Ha feltettek neki egy kérdést, szinte mindig kérdéssel válaszolt. Mi legyen az adóval? Hát nem olvastátok? Pál megelőlegezi zsidó társainak ellenvetéseit. És higgyétek el nekem, hogy a zsidók még ma is felvetik ugyanezeket az ellenvetéseket, ha az evangéliummal találkoznak. *„Ha pedig a mi hamisságunk teszi nyilvánvalóvá Isten igazságát, akkor mit mondjunk? Igazságtalan az Isten, hogy kiönti ránk haragját? Emberi módon beszéltem. Szó sincs róla.”* Hogy is kell mondani? Távol legyen. *„Hiszen akkor hogyan ítélné meg Isten a világot?”* Látjátok, itt elképzeli, hogy valaki ezt mondja: Szóval most azt mondd, hogy minél inkább hűtlenek vagyunk, annál jobba megdicsőül Isten hűsége? Tehát ha dicsőséget akarunk adni Istennek, akkor legyünk hűtlenek. Értitek? Ez az ellenvetés. És Pál mit válaszol? Távol legyen. Aztán a 7. versben visszatér ugyanahhoz a témához. *„Mert ha az Isten igazsága az én hazugságom által lett nagyra az ő dicsőségére, akkor miért esem én még mindig ítélet alá mint bűnös?”* Tehát ha az én bűnöm dicsőítette Isten által, hogy a középpontba állította az ő hűségét, akkor miért ítélné el engem? Értitek? Higgyétek el nekem, hogy még ma is ugyanezeket az ellenvetéseket hangoztatják. *„Vagy talán igaz az, amivel rágalmaznak minket, és amit állítanak némelyek? Hogy tudniillik így beszélünk: tegyük a rosszat, hogy jó következzen belőle.”* Ez az evangélium igazságának eltorzítása. Értitek? De elmondhatom nektek a Közel-keleten szerzett tapasztalataim alapján, hogy ez egy általános félreértelmezés a zsidók és a muzulmánok körében. Félreértelmezik a keresztény hitet, és azt mondják, hogy a kereszténység ezt tanítja: az ember azt csinálhat, amit akar, úgyis megússza. Ez a közel-keleti emberek jellemző reakciója. Pál leszámolt ezzel. Nem pazarol túl sok időt erre, ezt mondja: az ő kárhoztatásuk jogszerű. Nem fecséreli az időt olyan emberekre, akik így gondolkodnak. Megérdemlik az ítéletet, mert hallották az igazságot, de tudatosan elutasították.

Folytassuk a 9. verssel. *„Mi tehát az igazság? Mi, zsidók, különbek vagyunk, mint a pogányok? Hiszen az előbb már kimondtuk azt az ítéletet, hogy zsidók is, görögök is mind bűnben vannak, valamennyien bűnösök.”* Ebből a szempontból egyformák vagyunk, zsidók és pogányok. Valamennyien bűnösök vagyunk. Megint úgy tűnik, hogy ezt Isten akarta így, mert sok éve foglalkozom zsidókkal és a feleségem is zsidó, a zsidók számára azt a legnehezebb belátni, hogy bűnösök. Meglepődnének, ha látnátok, mennyire nehezen tudják belátni, hogy bűnösök. És nem azért, mert nem őszinték. Nagyon meglepő. Amikor tehát itt előáll egy egész sor ígérel, amelyet az Ószövetségből vett, mindegyik megerősíti, hogy minden ember bűnös, de különösen a zsidók. Pál tudta, mivel van dolga. Ismerte a saját népét. Tehát itt leír egy egész sor idézetet az Ószövetségből, mindegyik azt bizonyítja, hogy valamennyien bűnösök vagyunk Isten előtt. A 10. versben így kezdődik: *„Amint meg van írva, meg van írva a Bibliában, Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki érti, nincsen, aki keresi az Istent. Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincsen, aki jót tesz, egyetlenegy sincs.”* Azt hiszem, hasznos megkeresni az egyik idézett szakaszt az Ószövetségben, ahol ezek a szavak megtalálhatók. A 14. és az 53. zsoltárban olvashatók. Isten a Szent Szellem által gondoskodott

arról, hogy ez két helyen is meg legyen írva, ha esetleg valakinek a figyelmét először elkerüli, másodsor mindenképpen észrevegye. 14. zsoltár. Itt egy kicsit több is olvasható, nagyon fontos. Az első versről kezdjük. *„Azt mondja az ostoba ember magában: nincs Isten. Mindenki megromlott, utálatosságot cselekedett, nincs, aki jót cselekedne.”* Figyeljétek meg, hogy ha valaki rossz dologban hisz, akkor ez helytelen életmódra vezeti őt. Olyan nincs, hogy valaki helytelenül gondolkodik, de megfelelő módon él. És az ellenkezője sem lehet igaz, hogy valaki helyesen gondolkodik, de helytelenül él. Az életmódunk a gondolkodásunk következménye. Amikor valaki azt mondja, hogy nincs Isten, akkor ezzel kiteszi magát a gonoszság minden formájának. Most figyeljétek meg a 2. verset. *„Az Úr letekintett a mennyből az ember fiaira...”* Ez a teljes emberi fajt jelenti. A héber nyelv ezt úgy fejezi ki, hogy Ádám fiai. Szeretnék rámutatni valamire, nem tudunk belemenni a részletekbe, a Biblia kizárólag Ádámmal és leszármazottaival foglalkozik. És ahol az szerepel, hogy „az ember”, a héber nyelv Ádám fiairól beszél. Ez nagyon fontos. Nincs idő arra, hogy sokat beszéljek róla, de sok bibliamagyarázó szerint lehetséges, hogy voltak más fajok is az ember mellett a földön, de velük a Biblia nem foglalkozik. A Biblia kizárólag Ádámmal és leszármazottaival foglalkozik. Ez nagyon fontos, mert nagyon sok félreértéshez vezethet. Tehát: *„Az Úr letekintett a mennyből az ember fiaira, hogy meglássa: van-e köztük értelmes, aki keresi Istent?”* Szeretnék rámutatni, hogy nincs senki, aki természetes, bukott állapotában keresné Istent. Ez nincs benne az ember szívében, hogy ezt kell tennie. Ez nagyon valóságossá vált a számomra, mert nekem soha nem okozott gondot elhinni, hogy bűnös vagyok, legalább ezzel az előnnyel indultam, amikor találkoztam az Úrral. Egy barátommal egyidőben tértem meg a hadseregben, aki nagyon vallásos volt. Én legalább tízszer olyan gyorsan haladtam előre, mint ő, egyszerűen azért, mert nekem nem jelentett problémát elfogadni, hogy bűnös vagyok. De ezt szoktam mondani magamnak: annak ellenére, hogy valóban bűnös voltam, mégis valami az igazság keresésére ösztönzött. Én már 12 éves koromtól kerestem az igazságot. Egyszer elolvastam ezt a zsoltárt, és Isten így szólt hozzám: te csak azért kerested az igazságot, mert én tettem ezt a keresést a szívedbe. Ha én nem teszem a szívedbe, soha nem érdekelt volna téged az igazság. Tehát megértettem, hogy ezzel nem tudok érdemeket szerezni. Nagyon fontos: nincs senki, aki természetes ösztöneit követve Istent keresné. Valószínűleg sokan vannak közöttetek, akik már kicsi koruktól kezdve, háttérük, neveltetésük miatt, Isten titokzatos munkájának eredményeként vágyakoztak Isten után. Meg akartátok ismerni Istent. Ez az igazság. De ezt ne tekintsétek a saját érdemeteknek. Soha nem vágyakoztok Isten után, ha ő nem vonz titeket magához. Saját magatoktól ezt soha nem értitek meg és nem keresitek Istent.

„Mindnyájan elhajlottak, egyetemben elromlottak, nincs, aki jót cselekedne, nincsen, csak egy sem.” Hányan? Egy sem. Ez olyan hihetetlen, ugye? De ez két helyen is szerepel a Zsoltárok könyvében, mert ezt annyira nehéz az embernek megértenie. Most visszatérünk a Római levél 3. részéhez, az itt szereplő többi szakaszhoz. A zsoltárokból és a prófétáktól idéz. Nem fogunk minden idézetet megkeresni, csak egy részét. 13. vers: *„Nyitott sír a torkuk, nyelvükkel ámitanak, kígyóméreg az ajkukon. Szájuk átokkal és keserűséggel van tele. Láruk gyors a vérontásra, romlás és nyomorúság jár a nyomukban, és a békesség útját nem ismerik. Isten félelmével nem törődnek.”* Amint egy pillanatra eltűnődünk ezen a felsoroláson, szeretnék feltenni egy kérdést. Az emberi személyiség melyik területét hangsúlyozza ki a legjobban és melyikkel foglalkozik először? Nem hallom. A száj, úgy van. Mennyire igaz! Eszembe jut Pál minden megállapítása arról, hogy mit teszünk a szájunkkal. Jakab azt mondja, hogy a nyelv fékezhetetlen gonosz, senki sem tud uralkodni a saját nyelve fölött. Egyszer részt vettem egy konferencián, ahol a társadalom jövőjével foglalkoztak, ami persze nevetséges dolog volt a második világháború első évében, nem vallásos konferencia volt, de valaki ezt mondta: senki sem tud uralkodni a saját nyelve fölött. Ezt gondoltam magamban: ez

igaz. Ez volt az első olyan idézet a Bibliából, amelyre azt mondtam, hogy igaz, gyakorlatias és releváns. Senki sem tud uralkodni a saját nyelve fölött. Pál tehát a zsoltóárokból és a prófétáktól idéz. Így folytatja: „*Tudjuk pedig, 19. vers, hogy amit a törvény mond, azt a törvény alatt élőknek mondja, hogy elnémuljon minden száj, és az Isten ítélje meg az egész világot.*” Ez nagyon fontos. Elsősorban a zsidóknak szól, mert ezt mondja: nem helyénvaló, hogy a pogányokra mutogattok, és ezt mondjátok: ezt tették ők, róluk van itt szó, mert ez a ti saját könyvetek, ti kaptátok meg először, elsősorban rátok vonatkozik, a többi emberre csak másodsorban vonatkozik. A ti saját könyvetek elmondja nektek, hogy nincs senki, aki jót tenne, még egy sem. Mindenki megromlott, mindenki elhajlott. Aztán eljut ehhez a hatalmas összegzéshez. Nehéz idáig eljutni, és valószínűleg ti is úgy érzitek, hogy nehéz munka volt idáig eljutni. Ez egy nagyon nehéz munka. 20. vers. „*Mert a törvény cselekedeteiből nem fog megigazulni egyetlen halandó sem öelőtte. Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik.*” Figyeljétek meg, hogy itt is **a** törvényről beszél. Megismétlem: mondhatjuk azt, hogy **a** törvény, és azt is, hogy törvény. Elsősorban Mózes törvényére vonatkozik, de minden más jellegű törvényre is vonatkozik. Isten szemében soha senki nem igazulhat meg szabályok betartása által. Ez a legfontosabb és legalapvetőbb megállapítás. Gyakran mosolyognom kell, testvéreim, mert olyan sokan ezt mondják: mi nem vagyunk a törvény alatt, hála legyen Istennek, mi nem vagyunk a törvény alatt, de aztán megcsináljuk a saját buta kis törvényeinket. És minden vallásfelekezetenek megvannak a saját törvényei. A baptistáknak is van törvényük, a pünkösdieknek is van törvényük, a katolikusoknak is van törvényük, de egyetlen vallásos törvény sem tudja elérni azt, hogy Isten bárkit is igaznak tekintsen. Csak annyit tettünk, hogy Mózes törvénye helyett, amely egy tökéletes törvény volt, és amelyet Isten adott, elfogadtuk a saját törvényeinket. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy az egyes mozgalmaknak nincs szükségük törvényre. Minden embercsoportnak szüksége van törvényre az irányítás fenntartásához. De ezeknek a törvényeknek a megtartása, még ha valaki a pünkösdi egyház mind a 33 szabályát és rendelkezését meg is tartja, nem igazít meg senkit. Értitek? Igaz ez? Isten sok-sok évvel ezelőtt megnyitotta a szememet ennek az igazságnak a meglátására. Talán azért, mert régen filozófus voltam. Az Újszövetségben az az alapvető kérdés, hogy törvények betartásával igazulhatunk meg, vagy kegyelem által. A keresztyén életben és szolgálatban szerzett tapasztalataim alapján azt mondhatom, hogy alig-alig találkoztam olyan emberrel, aki valaha is komolyan mérlegelte volna ezt a kérdést. Ott csúsztunk el, hogy elvetettük Mózes törvényeit és helyettesítettük azt a saját buta kis szabályainkkal. Nem feltétlenül maguk a szabályok buták, hanem az egy nagyon buta gondolat, hogy ezek a szabályok igazzá tesznek minket Isten előtt. Nem kérem, hogy emeljétek fel a kezeteket, de nagyon sokunknak el kellene ismernünk, hogy azt hittük: igazak lehetünk a saját csoportunk szabályainak betartása által. Hadd fogalmazzak másként. Ezek a szabályok nem fognak téged megigazítani, de ha hit által megigazultál, akkor valószínűleg be fogod tartani legalább a vonatkozó törvényeket. Értitek? De szabályok betartásával soha nem lehetsz igaz Isten előtt. Azt hiszem, jó lenne ezt személyesen, saját magunkról elmondanunk. Elmondom, és mondjátok utánam. Csak akkor mondd, ha valóban el is hiszed. A szabályok megtartása soha nem igazít meg engem Isten szemében. Rendben? A szabályok megtartása soha nem igazít meg engem Isten szemében. Valószínűleg nem mindenki fogta fel, milyen messzire jutott el. Ha ezen nem jutunk túl, soha nem fejezzük be zarándokutunkat. Ez még csak a második lépcsőfok, és még nagyon sok lépcsőfok vár ránk. De ha ezt nem értjük világosan, és nem tesszük a magunkévá, és nem fogjuk fel, hogy ez mennyire igaz és releváns, akkor nem tudunk továbblépni. Mindig bele fogunk csúszni ugyanazokba a problémákba. Ez csak az én személyes véleményem, de én úgy gondolom, hogy a törvénykezés a legnagyobb probléma a keresztyén egyházban. Ezenkívül hiszem, hogy a törvénykezés nagyon sok bűn előidézője is az egyházban. Mert nagyon sok őszinte és becsületes ember annyira magába szívta a sok tiltást: ne kövess el házasságtörést, ne nézz más

nőkre, ne tedd ezt, ne tedd azt, hogy teljesen erre irányul a figyelme és a tilalmak rabszolgájává válik. Nem úgy lehetünk tiszták, hogy kitartóan ellenállunk a kéjvágynak. Mert minél inkább ellenállunk a kéjvágynak, a gondolkodásunk annál inkább a hatalma alá kerül. A megigazuláshoz teljesen más út vezet. Ez pedig: Isten igazsága, amelyet a Jézus Krisztusba vetett hit által nyerhetünk el. A következő alkalmunkon tehát tovább foglalkozunk ezzel a kérdéssel.

További tanulmányozásra javasoljuk „Az első és az utolsó Ádám” és „A kereszt teljessége” című sorozatot. További információkért, valamint Derek Prince kazettáinak és könyveinek teljes listájáért vegye fel a kapcsolatot a Derek Prince Ministries legközelebbi irodájával.